

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobkyně: **M.B.**, zastoupené JUDr. Juditou Jakubčíkovou, advokátkou se sídlem Krameriova 139, Klatovy, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Plzni**, se sídlem Radobyčická 12, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2012, č. j. ZKI-O-25/156/2012,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Klatovy (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo též „katastrální pracoviště Klatovy“), ze dne 4. 6. 2012, č. j. OR-54/2012-404. Tímto rozhodnutím nebylo vyhověno nesouhlasu žalobkyně s neprovedením požadované opravy v katastru nemovitostí s odůvodněním, že se nejedná o chybu v katastrálním operátu ve smyslu § 8 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „katastrální zákon“).

I. Obsah žaloby

Žalobkyně v podané žalobě předně podotkla, že správní orgány obou stupňů by ve svých rozhodnutích neměly používat zkratky, ale měly by přesně uvést, který správní orgán jednotlivé rozhodnutí vydal tak, aby bylo možné pochopit, co vlastně správní orgány svými rozhodnutími zamýšlely. Žalobkyně podotkla, že ne všichni „obyčejní lidé“ znají zkratky, a proto by si rozhodnutí takového charakteru jistě zasloužila, aby obsahovala srozumitelné údaje.

Žalobkyně se dále neztotožnila s napadeným rozhodnutím žalovaného, neboť se domnívala, že jím zjištěný stav věci nedopovídá skutečnosti. V této souvislosti žalobkyně poukázala na skutečnost, že dne 28. 11. 1991 byl vyhotoven snímek katastrální mapy, kde jsou pozemky ve vlastnictví žalobkyně č. 1342/2 a 1342/3 v kat. území Plánice vyznačeny tak, že mezi nimi není zakreslena žádná komunikace. Navíc z výpisu z evidence nemovitostí, který byl pořízen téhož dne, bylo patrné, že je v něm parcela č. 1342/2 celá (tj. o výměře 7155 m²) vedena jako louka a parcela č. 1342/3 je celá (tj. o výměře 4960 m²) vedena jako role. Žalobkyně namítala, že podstata toho, proč nesouhlasí s nynějším zákresem jednotlivých parcel v katastru nemovitostí, spočívá v tom, že si někdo bez vynětí ze zemědělského půdního fondu, ale zejména bez vědomí a souhlasu žalobkyně, dovolil mezi jejími pozemky č. 1342/2 a 1342/3 vytvořit veřejnou komunikaci bez uvedení majitele, a tím žalobkyni připravit o část jejího pozemku ve prospěch „nikoho“. Žalobkyně dále pokládala za podstatné, že z pozemkové parcely č. 1342/2 byly v neznámé době (avšak evidentně až po roce 1991) vytvořeny 3 parcely třech různých kultur, a to konkrétně: parc. č. 1342/2 – louka, parc. č. 1342/4 – ostatní plocha a parc. č. 1342/5 – zahrada. Navíc byla vytvořena také nová stavební parcela st. č. 346. Žalobkyně však k tomuto rozdělení, resp. k novému vytvoření uvedených parcel nikdy nedala souhlas, přičemž parcely byly evidentně vytvořeny z popudu někoho, kdo měl na jejich rozdělení zájem.

Žalobkyně taktéž uvedla, že vytvořením veřejné komunikace (která, jak bylo uvedeno výše, dnes nikomu nepatří) byla připravena o možnost užívat tuto část svého pozemku k zemědělským účelům. Z katastrální mapy vyhotovené dne 28. 11. 1991 pak dále vůbec nevyplývá, že by na některém z pozemků žalobkyně existovala nějaká zemědělská stavba (nyní parc. st. č. 346). Dle žalobkyně tedy v roce 1996 někdo nově vypracoval (resp. vyhotovil) snímek katastrální mapy v kat. území Plánice, v němž z parcely č. 1342/2 vytvořil tři výše uvedené parcely, a to parc. č. 1342/2 nově o výměře 3645 m², dále parc. č. 1342/4 o výměře 2050 m² a parc. č. 1342/5 o výměře 1702 m². Kromě toho je ve snímku katastrální mapy zakreslen také stavební objekt jako parc. st. č. 346, na kterém kdysi v 80. letech zřejmě stála zemědělská stavba, kterou tam zemědělské družstvo postavilo bez stavebního povolení a bez souhlasu žalobkyně. Tato stavba však již byla koncem 80. let odstraněna, a tedy není na místě, aby nadále figurovala jako stavební parcela v katastru nemovitostí, když navíc nikdo nikdy od žalobkyně v souvislosti s touto stavbou žádný souhlas nepožadoval.

Žalobkyně dále podotkla, že i v době, kdy předmětné pozemky užívalo Zemědělské družstvo Plánice, nebyla nikdy zmíněná komunikace, která je ve snímku katastrální mapy označena parc. č. 2424/5, vytvořena, a tedy tuto komunikaci vytvořil správní orgán prvního

stupně patrně až po roce 1991, a to na popud někoho, kdo se potřeboval dostat na svůj pozemek přes pozemek žalobkyně, nebo kdo kalkuloval s tím, že na některém z nově vytvořených pozemků žalobkyně bude moci stavět. Toto přesvědčení žalobkyně je možno dovodit mj. i z toho, že ke snímku katastrální mapy z roku 1996 byl prvostupňovým správním orgánem připojen i výpis údajů z katastru nemovitostí, kde u parcely č. 1342/5 (nyní vedené jako zahrada o výměře 1702 m²) je uvedeno, že „parcela není zapsána na listu vlastnictví a je pronajata manželům P. a M.T., ...“. Stejně tak v případě pozemkových parcel č. 1342/2, 1342/3 a 1342/4 bylo taktéž na zmíněném výpisu z katastru nemovitostí uvedeno, že tyto parcely nejsou zapsány na listu vlastnictví. Přitom tyto parcely (ať již původní č. 1342/2 a 1342/3, nebo nově vytvořené parc. č. 1342/4 a 1342/5) mají stále svého vlastníka, což ve svém rozhodnutí potvrdil také žalovaný odvolací orgán. Z uvedeného tedy vyplývá, že někdo skutečně nezákonně a nedovoleně manipuloval s pozemky žalobkyně a že si zřejmě vytvářel podmínky pro to, aby v budoucnu mohl na těchto pozemcích stavět. Žalovaný odvolací orgán se pak nemůže vymlouvat na politickou situaci, která zde existovala dříve, neboť v roce 1991, kdy byl pořizován snímek první katastrální mapy, již socialismus ani komunismus v České republice neexistoval, takže z tohoto důvodu bylo povinností žalovaného řádně prošetřit, proč došlo k výše popsanému rozdělení pozemků žalobkyně a proč došlo k vytvoření předmětné veřejné komunikace bez souhlasu žalobkyně, bez jejího vědomí a jakékoli náhrady.

Žalobkyně rovněž namítla, v současné době je z listu vlastnictví po změně parcel (tj. zejména po rozdělení pozemku č. 1342/2 na pozemky parc. č. 1342/4, 1342/5 a st. č. 346) evidentní, že současná výměra je oproti dřívější výměře o 598 m² menší (tj. 11 517 m²), kdy původní výměra pozemků č. 1342/2 a 1342/3 činila 12 115 m². Dle přesvědčení žalobkyně nebylo vůbec nutné provádět nový snímek katastrální mapy, neboť digitalizace nemá nic společného s tím, že žalobkyně byla připravena téměř o 600 m² svých pozemků. Mimo to může v současné době kdokoli chodit přes dva její pozemky parc. č. 1342/4 a 1342/5, v důsledku čehož je žalobkyně omezována ve výkonu vlastnických práv.

Žalobkyně se proto domáhala, aby katastrální úřad provedl náležitou opravu zákresu v katastrální mapě a aby nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně byly do katastrální mapy katastru nemovitostí zakresleny tak, jak tomu bylo v roce 1991. Ze všech výše uvedených důvodů pak žalobkyně závěrem navrhl, aby krajský soud podané žalobě vyhověl, zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nejprve zrekapituloval průběh předcházejícího správního řízení a následně se zabýval jednotlivými námitkami žalobkyně uplatněnými v žalobě. Uvedl, že veškeré změny, jak dokládají příslušné (a ve vyjádření konkrétně označené) listiny obsažené ve správním spisu, byly provedeny před rokem 1991 za platnosti jednotné evidence půdy a evidence nemovitostí dle tehdy platných předpisů. Vlastnické právo žalobkyně však zůstalo zachováno, změny byly prováděny pouze v souvislosti se změnami v užívacích vztazích. Žalobkyně tak uvedenými zákresy změn nebyla připravena o své vlastnictví, ani o část výměry svých pozemků ve výši 598 m². Porovnáním stavu evidovaného

vlastnictví před a po digitalizaci souboru popisných informací správní orgány ověřily, že žalobkyně má v katastrálním území po digitalizaci souboru popisných informací nadále ve svém vlastnictví evidovány pozemky o celkové výměře 12 115 m², což je výměra shodná s tou, která byla v jejím vlastnictví evidována před digitalizací souboru popisných informací. Není tedy pravdou, že by žalobkyně byla připravena o téměř 600 m² svých pozemků. Tuto skutečnost žalovaný prezentoval také ve vytvořené srovnávací tabulce.

Pokud se jednalo o zakreslenou veřejnou komunikaci, tj. pozemek parc. č. 2424/5, který je v katastru nemovitostí evidován bez listu vlastnictví, žalovaný uvedl, že porovnáním mapových podkladů (mapy katastru nemovitostí a mapy bývalého pozemkového katastru) bylo ověřeno, že tato parcela byla vytvořena mj. z pozemků bývalého pozemkového katastru č. 1342/2 a 1342/3, které jsou dnes evidovány ve zjednodušené evidenci jako skupina parcel bývalého pozemkového katastru č. 1342/2 na listu vlastnictví č. 488, tedy na listu vlastnictví žalobkyně. Pokud se pak jednalo o zápis stavby drůbežárny na st. p. č. 346, o níž žalobkyně tvrdí, že již neexistuje, neboť byla zbourána, žalovaný konstatoval, že jelikož zápisy v katastrálním operátu byly a jsou prováděny pouze na podkladě listin a na katastrální pracoviště nebyla do dnešního dne doručena žádná listina, která by prokazovala, že tato stavba byla koncem 80. let minulého století odstraněna, je předmětná parcela nadále v této podobě evidována a zakreslena v katastrální mapě a zemědělská stavba zapsána ve vlastnictví Zemědělského družstva Plánice na listu vlastnictví č. 1207.

Žalovaný tak uzavřel, že skutečnost, že na pozemcích žalobkyně došlo k výše popsaným změnám, nezpůsobilo Katastrální pracoviště Klatovy ani bývalé Středisko geodézie v Klatovech, které změny pouze zaměřilo, zakreslilo do mapy a nadále evidovalo tento stav v terénu. V katastru nemovitostí se tak v evidenci pozemků žalobkyně nenachází žádná chyba, pouze pozemky v jejím vlastnictví jsou po digitalizaci souboru popisných informací evidovány jiným způsobem, což bylo v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů náležitě vysvětleno. Žalovaný proto navrhl žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítnout.

III. Vyjádření účastníků při ústním jednání

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

Žalobkyně odkázala na písemné vyhotovení žaloby a dále upozornila, že digitalizaci, včetně výsledků, které z ní vzešly, nikdy neodsouhlasila a tuto nepožadovala. Veškeré změny byly provedeny bez jejího vědomí. Žalobkyně poukázala na rozpor jednání žalovaného s ústavně garantovanými právy, zejména čl. 11 Ústavy České republiky a čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Dle názoru žalobkyně doposud nebylo vysvětleno, jakým způsobem a na základě čeho se v katastru nemovitostí objevila parcela č. 2424/5 (komunikace), vedoucí přes pozemky žalobkyně, u které je navíc v katastru nemovitostí uvedeno, že náleží státu. Totéž je možno konstatovat i v případě skupinové parcely č. 1342/2, u níž rovněž není zřejmé, jakým způsobem vznikla a zda vůbec existuje. Dle názoru žalobkyně zde tedy existuje důvod, aby katastrální úřad provedl takový zápis, který zde existoval dříve, tedy předtím, než došlo k digitalizaci, ale zejména v době, kdy žalobkyně měla přesnou informaci o svých pozemcích. V této souvislosti žalobkyně připomněla,

že pozemky, které vnesla a svěřila k hospodaření JZD, které mělo povinnost se o ně starat v souladu se stanovami a s péčí řádného hospodáře, žalobkyni byly v nezměněném stavu také vráceny. Drůbežárna, kterou JZD v minulosti na pozemcích žalobkyně postavilo, již dlouhá léta nestojí.

Žalovaný v reakci na námitky žalobkyně vznesené při ústním jednání připomněl, že tzv. digitalizací, resp. obnovou katastrálního operátu, se zabýval katastrální zákon platný do 31. 12. 2013 v ustanovení § 16, kde hovoří o námitkách, tedy opravných prostředcích, které bylo možno vznést v případě obnovy katastrálního operátu. Uvedl, že v současné době se obnovy dělají především přepracováním a současně se doplňují pozemky, které jsou vedeny, resp. byly vedeny ve zjednodušené evidenci, což je i případ pozemků, jejichž vlastníkem je žalobkyně. V případě obnovy operátu a tzv. digitalizace jsou podle tohoto ustanovení všichni vlastníci pozemků, kteří se v dané lokalitě nacházejí a jichž se digitalizace týká, o této skutečnosti uvědomováni, např. vyvěšením na úřední desce příslušné obce – to se týká těch vlastníků, kteří v dané obci mají trvalé bydliště, či doporučeným dopisem, což se týká těch vlastníků, kteří zde trvalé bydliště nemají. K námitce žalobkyně, že takovouto změnu evidence svých pozemků nepožadovala, žalovaný konstatoval, že provádí obnovy katastrálních operátů a digitalizace na základě vládního úkolu, který obdržel, a tyto práce musí být provedeny v určitém časovém horizontu. Dále uvedl, že vnímá jisté rozhořčení na straně žalobkyně, že jsou v současné době její pozemky evidovány jinak, než jak tomu byla po celá léta zvyklá. Je však zřejmé, že pozemky žalobkyně byly evidovány ve zjednodušené evidenci jako parcely bývalého pozemkového katastru a zákres těchto dvou parcel byl proveden pouze v mapě bývalého pozemkového katastru, v důsledku čehož pak u těchto parcel v nové katastrální mapě nebyl evidován list vlastnictví. Žalovaný opětovně popsal, jakým způsobem byly příslušné parcely promítnuty do katastru nemovitostí, přičemž upozornil, že pozemky, které jsou nyní předmětem sporu, byly v minulosti v užívání socialistické organizace, resp. JZD, které s nimi mohlo určitým způsobem nakládat. Ani v minulosti pak nebylo v pravomoci katastrálního úřadu (a dříve střediska geodézie) do těchto vztahů zasahovat, případně takové zápisy odmítat.

IV. Skutkový základ projednávané věci

Z obsahu předloženého spisového materiálu vyplynuly pro věc následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti podané žaloby:

Na základě závazného pokynu Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Plzni, který řešil opakovanou stížnost žalobkyně směřující proti předchozímu postupu katastrálních orgánů ohledně evidování parcel ve vlastnictví žalobkyně, že je nutno případ žalobkyně posoudit v režimu § 8 katastrálního zákona, přezkoumal prvostupňový správní orgán stav zápisu parcel v katastru nemovitostí ve vlastnictví žalobkyně a na základě prověření tohoto stavu vydal dne 3. 3. 2012 (*pozn. krajského soudu – v oznámení nesprávně uvedeno datum 3. 8. 2012*) pod sp. zn. OR-54/2012-404, oznámení o neprovedení opravy chyby v katastru nemovitostí s odůvodněním, že katastrální operát nevykazuje chybu ve smyslu § 8 katastrálního zákona.

Podáním ze dne 2. 4. 2012 žalobkyně vyjádřila s tímto oznámením nesouhlas. Uvedla, že v jejím případě došlo k manipulaci s pozemky parc. č. 1342/2 o výměře 7155 m² (bonita louka) a pozemkem parc. č. 1342/3 o výměře 4960 m² (bonita role), které žalobkyně vnesla do JZD a v původním vneseném a neporušeném stavu jí také byly z JZD vráceny, což doložil i výpis z evidence nemovitostí a snímek z katastrální mapy ze dne 28. 11. 1991. Na katastrálním úřadě se však náhle objevila zcela nová mapa naprosto nepodobná skutečnému stavu a též stavu obsaženému v původní mapě ze dne 28. 11. 1991. Na této nové mapě došlo nejen ke zmanipulování hranic pozemků žalobkyně, ale také ke zcizení částí těchto pozemků. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že uvnitř pozemku je zakreslena neexistující parcela, které bylo přiděleno č. 2424/5. Celý pozemek původně se skládající ze dvou parcel je tak nyní zakreslen jako 5 parcel různé bonity s různými nájemníky, přestože žalobkyně nikomu žádný svůj pozemek nepronajímala. Žalobkyně namítala, že toto bylo zakresleno v době, kdy byly pozemky vneseny do JZD, ačkoli dle platných předpisů byl pronájem pozemků členů JZD vyloučen. Žalobkyně taktéž nesouhlasila s vytvořením nové parcely nejdříve uváděné jako skupinová bez čísla, později jí bylo přiděleno č. 1342/2, avšak nikde neexistující; dále nesouhlasila ani s evidencí stavby drůbežárny na parc. st. č. 346, která již na pozemku neexistuje, neboť byla zbourána, a proto by neměla být uváděna zvlášť. Z uvedených důvodů proto žalobkyně trvala na svém skutečném, ničím nerušeném vlastnictví pozemků parc. č. 1342/2 o výměře 7155 m² a pozemku parc. č. 1342/3 o výměře 4960 m², neboť v tomto stavu je vlastní. List vlastnictví tedy může obsahovat pouze a jedině toto vlastnictví.

Na základě takto projeveného nesouhlasu prvostupňový správní orgán zahájil řízení o opravě chyby v katastrálním operátu podle § 8 katastrálního zákona, opětovně přezkoumal daný případ a dne 4. 6. 2012 vydal rozhodnutí, č. j. OR-54/2012-404, kterým nevyhověl nesouhlasu žalobkyně s oznámením o neprovedení opravy chyby a dále rozhodl tak, že v katastrálním operátu pro kat. území Plánice zůstávají v katastru nemovitostí nadále mj. evidovány pozemky parc. č. 1342/2 o výměře 3645 m², 1342/3 o výměře 4120 m², 1342/4 o výměře 2050 m², 1342/5 o výměře 1702 m², st. 346 o výměře 115 m² a dále zbytek původních parcel pozemkového katastru č. 1342/2 a 1342/3, označen jako skupina parcel pozemkového katastru č. 1342/2 o výměře 483 m². V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že v souboru geodetických informací katastru nemovitostí se v současnosti eviduje jednak mapová vrstva pozemkového katastru (neaktualizovaná mapa zobrazující stav z doby pozemkového katastru) a jednak mapová vrstva katastru nemovitostí (aktualizovaná mapa zobrazující stav v terénu v současnosti). Průnikem těchto dvou mapových vrstev pak vzniká jedna mapová vrstva zobrazující vlastnictví. Žalobkyně v minulosti podle stavu pozemkového katastru vlastnila parcely č. 1342/2 o výměře 7155 m² a č. 1342/3 o výměře 4960 m². Na uvedených pozemcích pak probíhaly v 60. letech minulého století tzv. přehlídky, kdy podle tehdy platných předpisů bylo nutno veškeré změny a nesoulady mapového podkladu se skutečností zaměřit, včetně provedení změn druhů pozemků, příp. bonity, a zobrazit je do tehdy platné mapy jednotné evidence a po roce 1964 do mapy evidence nemovitostí, která se dnem 1. 1. 1993 stala součástí operátu katastru nemovitostí. Tuto skutečnost doložil i výpis z katastru nemovitostí ze dne 29. 5. 1996 s uvedenými pozemkovými parcelami katastru nemovitostí č. 1342/2, 1342/3, 1342/4, 1342/5, st. 346 a 2424/5, které k uvedenému dni sice byly zobrazeny v platné katastrální mapě, avšak nebyly zapsány na listu vlastnickém (jak na tuto skutečnost poukázala i žalobkyně). Vlastnické vztahy totiž byly vyjádřeny v mapě bývalého pozemkového katastru a odpovídaly původním parcelám 1342/2 o výměře 7155 m²

a 1342/3 o výměře 4960 m². Během digitalizace souboru popisných informací prováděné na celém území České republiky na konci 90. let minulého století pak bylo podle tehdy platných postupů porovnáním mapy bývalého pozemkového katastru a mapy katastru nemovitostí zjištěno, že výše vyjmenované parcely (dosud nezapsané na listu vlastnictví, a tedy dosud bez vlastníka) jsou celé obsaženy v parcelách bývalého pozemkového katastru zapsaných na listu vlastnictví č. 488 žalobkyně. Z tohoto důvodu proto byly všechny tyto parcely zapsány na tento list vlastnictví č. 488 a zároveň s tím byl upraven také zápis parcel pozemkového katastru. Zbytek původních parcel 1342/2 a 1342/3, který nebyl ztotožněn s výše uvedenými parcelami katastru nemovitostí, byl ponechán ve zjednodušené evidenci s označením jako skupinová parcela č. 1342/2 o výměře určené odpočtem z výměr původních parcel. Digitalizací souboru popisných informací tak nebylo a ani nemohlo být dotčeno vlastnické právo žalobkyně k původním pozemkům 1342/2 o výměře 7155 m² a 1342/3 o výměře 4960 m², pouze počínaje dnem 23. 3. 1999 je již nelze tímto způsobem označovat, neboť na list vlastnictví žalobkyně (LV č. 488) byly zapsány odpovídající parcely katastru nemovitostí.

Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí bránila odvoláním, v němž uplatnila v zásadě shodné námitky jako v podaném nesouhlasu. Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 7. 2012, č. j. ZKI-O-25/156/2012, odvolání jako nedůvodné zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný poukázal na skutečnost, že v kat. území Plánice je platnou a průběžně aktualizovanou katastrální mapou mapa na plastové fólii v měřítku 1 : 2880. Do 50. let minulého století přitom bylo vlastnictví k pozemkům evidováno pouze v knihovních vložkách pozemkové knihy a zákres pozemků byl prováděn v mapě pozemkového katastru. Následně se vlivem změněné politické situace a kolektivizace zemědělství přestaly u zemědělských a lesních pozemků evidovat vlastnické vztahy a nadále se převážně evidovaly pouze vztahy užívací. Mapové podklady se tak *de facto* rozdělily do dvou částí a evidence se nadále vedla ve dvou druzích map – v jednom druhu mapových podkladů se u jednotlivých parcel evidovaly užívací vztahy (tzv. mapa evidence nemovitostí, později katastrální mapa); ve druhém druhu pak vztahy vlastnické (mapa bývalého pozemkového katastru). Vlastnické hranice pozemků tak byly zobrazeny pouze v mapě bývalého pozemkového katastru, v mapě evidence nemovitostí zobrazovány nebyly a tato skutečnost se na listu vlastnictví promítla tak, že na něm byly tyto pozemky uvedeny pouze poznámkou „*Pozemky v užívání organizace*“. Tento zjednodušený způsob zápisu vyplývající již z § 7 odst. 3 vyhlášky č. 23/1964 Sb. byl po roce 1993 převzat také katastrem nemovitostí dle § 29 katastrálního zákona.

Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že v 90. letech minulého století probíhala v České republice na všech katastrálních úřadech tzv. digitalizace souboru popisných informací (dále jen „digitalizace SPI“). Touto digitalizací se rozumělo přepsání ručně vedených listů vlastnictví do počítačových souborů a jejich doplnění o chybějící podrobnější údaje katastru nemovitostí a rovněž o zjednodušenou evidenci zemědělských a lesních pozemků, jejichž hranice v terénu neexistovaly. Údaje o parcelách zjednodušené evidence, tj. parcelách vyznačených do té doby v části D-LV pouze souhrnnou poznámkou „*Pozemky v užívání organizace*“, se uložily na paměťové médium počítače a bylo provedeno porovnání obou částí mapových podkladů (tj. mapy bývalého pozemkového katastru a mapy katastru nemovitostí) s tím, že pokud obrazu parcely pozemkového katastru odpovídaly celé parcely katastru nemovitostí, zapsaly se tyto namísto parcel pozemkového katastru do části B-LV jako

parcely katastru nemovitostí a jejich výměra se odečetla od výměr původních parcel pozemkového katastru. Nebyla-li celá parcela pozemkového katastru vyčerpána, zůstala její část nadále evidována v části D-LV téhož vlastníka.

Žalobkyně přitom je na základě knihovní vložky č. 431 pozemkové knihy zapsána v katastru nemovitostí jako vlastník mj. pozemků, které byly před provedenou digitalizací SPI, tj. např. i ke dni 28. 11. 1991 evidovány jako parcely zjednodušené evidence, původem pozemkový katastr, konkrétně č. 1342/2 o výměře 7155 m² a č. 1342/3 o výměře 4960 m². Hranice těchto parcel byly přitom zobrazeny pouze v mapě bývalého pozemkového katastru, která nebyla a není (jak již bylo výše uvedeno) od 50. let minulého století aktualizována. Aktualizovaná mapa, tj. mapa udržovaná v souladu se skutečným stavem, byla pouze mapa evidence nemovitostí, resp. od 1. 1. 1993 katastrální mapa. V roce 1991 tedy nebyly hranice pozemků ve vlastnictví žalobkyně v mapě evidence nemovitostí zakresleny, k čemuž došlo až v rámci digitalizace SPI, kdy se k již existujícím parcelám v katastrální mapě přiřadila čísla listů vlastnictví, čímž se i vlastnictví žalobkyně částečně zobrazilo v katastrální mapě. Žalovaný přitom porovnáním zákresu pozemků bývalého pozemkového katastru č. 1342/2 a 1342/3 v mapě pozemkového katastru s mapou katastru nemovitostí ověřil, že stav obsažený v mapě bývalého pozemkového katastru a v dnešní katastrální mapě je v souladu se zápisem parcel katastru nemovitostí č. 1342/2, 1342/3, 1342/4, 1342/5 a st. č. 346 a skupinovou parcelou - původ pozemkový katastr č. 1342/2 na listu vlastnictví žalobkyně. V rámci digitalizace SPI prováděné v letech 1998 a 1999 byly části parcel bývalého pozemkového katastru č. 1342/2 a 1342/3, které zasahovaly do celých parcel katastru nemovitostí, takto převedeny do části B-LV žalobkyně a nadále jsou tyto parcely již evidovány jako parcely katastru nemovitostí. Avšak zbytkové části pozemků, které zasahovaly jen do částí parcel katastru nemovitostí, zůstaly nadále evidovány v části D-LV, a to jako části parcel tzv. zjednodušené evidence – konkrétně část p. č. 1342/2 a 1342/3 zapsané na D-LV jako skupinová parcela č. 1342/2 o výměře 483 m². Žalovaný toto srovnání přehledně shrnul do tabulky, z níž rovněž vyplynulo, že celková výměra pozemků evidovaných před digitalizací SPI ve zjednodušené evidenci je totožná s celkovou výměrou pozemků evidovaných po digitalizaci SPI částečně v katastru nemovitostí a částečně ve zjednodušené evidenci, přičemž činí 12115 m².

Žalovaný rovněž ověřil, že po digitalizaci SPI byl zachován tvar i vzájemná poloha předmětných pozemků, což názorně zobrazil na přiložených obrázcích č. 1 (v němž jsou vyznačeny hranice parcel bývalého pozemkového katastru), č. 2 (v němž jsou vyznačeny hranice parcel katastru nemovitostí) a jejich vzájemném soutisku.

K námitce žalobkyně, že parcela zakreslená uvnitř jejího pozemku jako veřejná cesta (parc. č. 2424/5) byla z jejího pozemku vykradena, žalovaný uvedl, že přestože tato parcela není v katastru nemovitostí evidována na listu vlastnictví, je nadále ve vlastnictví žalobkyně, neboť je stále evidována ve zjednodušené evidenci jako část p. č. 1342/3, resp. jako skupinová parcela č. 1342/2. Žalovaný tak dospěl k závěru, že žalobkyně má dnes v katastru nemovitostí zapsáno vlastnické právo k pozemkům ve stejných hranicích a ve stejné výměře jako v roce 1991, a i tak, jak je nabyta do vlastnictví zápisem v pozemkové knize. Skutečnost, že dnešní zobrazení jejích pozemků v katastrální mapě a jejich označení parcelními čísly neodpovídá stavu k roku 1991, neznamená, že by žalobkyně byla zkrácena na svých právech,

či že by jí některý z pozemků (či jeho část) byl zcizen. Pouze v důsledku vývoje katastru nemovitostí v oblasti postupného převádění informací do digitální podoby jsou pozemky žalobkyně označeny jiným způsobem a jinými parcelními čísly. Vlastnické právo žalobkyně se však nijak nezměnilo, v terénu je žalobkyně vlastníkem stále stejných pozemků, resp. stejné části zemského povrchu, jako v roce 1991.

V. Posouzení věci krajským soudem

Vzhledem k tomu, že žalobkyně nesouhlasila s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl krajský soud o věci po provedeném ústním jednání. Dle § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Na úvod krajský soud podotýká, že v posuzované věci byla předmětem řízení otázka opravy chyby v katastrálním operátu dle § 8 katastrálního zákona. Postupem podle ustanovení § 8 odst. 1 katastrálního zákona lze přitom opravit chybné údaje katastru, které vznikly *a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, či b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem.* Podle odst. 2 téhož ustanovení opraví katastrální úřad také chybné údaje katastru, které vznikly *nesprávnostmi v listinách, podle nichž byly zapsány, ovšem pouze na základě opravy listiny provedené tím, kdo listinu vyhotovil nebo kdo je oprávněn opravu listiny provést.*

Je tedy zřejmé, že s ohledem na shora uvedenou pozitivní právní úpravu lze rozdělit chyby v katastrálním operátu dle způsobu jejich vzniku na:

- chyby vzniklé zřejmým omylem při vedení a obnově katastru,
- chyby vzniklé na základě nesprávnosti v listině, podle které byl chybný údaj zapsán do katastru,
- chyby vzniklé nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud došlo k překročení mezních odchylek stanovených prováděcí vyhláškou.

Jiné nesprávnosti obsažené v údajích katastru nemovitostí, na které nelze vztáhnout výše uvedené, nelze považovat za chyby podle katastrálního zákona. Skutečnost, že opravou chyby nelze zakládat, měnit či rušit vlastnická či jiná práva k nemovitostem, pak explicitně vyplývá z § 5 odst. 7 katastrálního zákona, dle kterého nemohou být právní vztahy dotčeny revizí údajů katastru, opravou chyb v katastrálním operátu ani obnovou katastrálního operátu, pokud jejich změna není doložena listinou.

V daném případě přitom žádost žalobkyně směřovala evidentně k situaci předvídané v § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, tj. zřejmému omylu při vedení a obnově katastru, k němuž mělo dle jejího názoru dojít ze strany katastrálních orgánů v rámci procesu digitalizace souboru popisných informací (SPI) katastrálního operátu na konci 90. let

minulého století. K pojmu „zřejmý omyl“ se přitom ve své rozhodovací činnosti vyjádřil již Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 - 103, publikovaném pod č. 2098/2010 Sb. NSS: „*Neurčitý pojem „zřejmý omyl“ obsažený v § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, je třeba vykládat vždy v souvislosti s konkrétním případem. Obecně sem lze zařadit jako omyl týkající se skutkových okolností (error facti – zejména případy chyb v psaní a počítání, jako zápis jiných údajů, zápis údajů neobsažených v podkladové listině, či např. i opomenutí zapsat údaj v podkladové listině obsažený), tak omyl právní (error iuris – např. zápis právního vztahu, který právní řád nezná, či zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem). Omyl je přitom charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel. Jako omyl proto nelze posuzovat objektivní skutečnosti způsobující nesoulad katastru se skutečným stavem (...).*“

Žalobkyně v podané žalobě nesouhlasila se současným zakreslením parcel v katastru nemovitostí a s vytvořením dílčích parcel č. 1342/2, 1342/4 a 1342/5, včetně komunikace parc. č. 2424/5 a stavební parcely č. 346, namísto původních parcel pozemkového katastru č. 1342/2 a č. 1342/3, k čemuž došlo bez jejího vědomí a souhlasu. Namítala, že zejména po rozdělení původního pozemku parc. č. 1342/2 na předmětné dílčí parcely došlo k zásahu do jejích vlastnických práv, neboť byla připravena o vlastnictví části svých pozemků (v případě komunikace nadto ve prospěch „nikoho“), kdy současná výměra pozemků je o 598 m² menší než výměra původních parcel pozemkového katastru č. 1342/2 a č. 1342/3. Žalobkyně se proto postupem dle § 8 katastrálního zákona domáhala, aby správní orgány opravily zákres v katastrální mapě dle stavu, který zde byl v roce 1991.

S ohledem na takto vznesené žalobní námitky krajský soud pro vyjasnění celé věci považuje za vhodné na tomto místě učinit krátký historický exkurz do úpravy evidence právních vztahů k nemovitostem a ocitovat v této souvislosti již závěry vyslovené např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2012, č. j. 1 As 43/2012 - 55, dostupném na www.nssoud.cz.

V období první republiky byly nemovitosti evidovány v tzv. veřejných knihách – pozemkových knihách, zemských deskách a železničních knihách, jejichž vedení, obsah a účel upravovaly především Obecný zákoník občanský (946/1811 Sb. z. s.), zákon č. 95/1871 ř. z., o zavedení obecného zákona o pozemkových knihách, a zákona č. 70/1874 ř. z., o zakládání železničních knih, který byl později nahrazen zákonem č. 132/1930 Sb., o železničních knihách a zástavních právech nabytých na drahách. Na základě zákona č. 83/1883 ř. z., o evidenci katastru daně pozemkové, se součástí pozemkových knih stala též mapa pozemkové knihy vycházející z měřického operátu tzv. stabilního katastru (patent o dani pozemkové a vyměření vydaný císařem Františkem I. dne 23. 12. 1817) a tzv. reambulovaného katastru (zákon č. 88/1869 ř. z., o úpravě daně pozemkové). Vedle veřejných knih byl dále zákonem č. 177/1927 Sb., o pozemkovém katastru a jeho vedení, zřízen *pozemkový katastr*, jehož součástí byl měřický operát – mapy (§ 6 odst. 1 tohoto zákona), operát písemný, sbírka listin a úhrnné výkazy. Zákon stanovil povinnost udržovat stálá vzájemný soulad mezi pozemkovým katastrem a veřejnými knihami, jakož i způsoby, jak toho dosáhnout (§ 42 a § 43 zákona).

Dne 1. 1. 1951 nabyl účinnosti zákon č. 141/1950 Sb., občanský zákoník. Tento tzv. střední občanský zákoník definitivně opustil intabulační princip zápisů do pozemkových knih (zakotvený výše uvedeným zákonem č. 95/1871 ř. z.), tj. zrušil konstitutivnost zápisů právních vztahů k nemovitostem a bylo ponecháno na vůli účastníků, zda změnu právního vztahu k nemovitostem do evidence navrhnou. Od 1. 1. 1951 tedy veřejné knihy přestaly věrně odrážet skutečné vlastnické vztahy, neboť jejich vznik, změna a zánik nebyl do veřejných knih povinně zaznamenáván. Obdobně samozřejmě dopadl i pozemkový katastr, který se prakticky přestal používat po zavedení tzv. jednotné evidence půdy v roce 1956 (o tom viz dále).

V nově panujících politických poměrech zcela upadl zájem na evidování soukromých práv k nemovitostem. Socialistické hospodářství bylo založeno na plánování zemědělské výroby a k naplnění těchto ambicí bylo potřeba především znát, kdo půdu obhospodařuje a nikoli to, kdo ji vlastní. Na tomto požadavku byla v roce 1956 založena tzv. Jednotná evidence půdy, a to na základě usnesení vlády č. 192 ze dne 25. 1. 1956. Podstatou jednotné evidence půdy bylo evidování skutečného užívání půdy bez ohledu na vlastnické vztahy. Soukromá práva k nemovitostem tak v letech 1951 – 1964 nepodléhala žádné úplné a systematické evidenci (k tomu srovnej také *Kuba, B., Olivová, K. Katastr nemovitostí České republiky; Linde; 2005; str. 23*). Změny byly vyznačovány přímo v poli, popř. v polních náčrtech (které vedle výkazů změn tvořily součást sbírky listin), vlastní měření bylo přitom maximálně zjednodušeno. Změny byly následně promítány do nové pozemkové mapy a i zde, pokud jde o přesnost samotných zákresů, byly povoleny značné úlevy, jakož i zcela netechnické a přibližné postupy. Katastrální mapa pozemkového katastru byla pro zákresy veškerých změn „uzavřena“ a nadále sloužila pouze jako mapový podklad pro pořizování fotokopií pro účely jednotné evidence půdy.

Zákon č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, pak sice vedl k založení nové evidence nemovitostí navazující na předchozí jednotnou evidenci půdy, s tím, že bude postupně doplňována evidencí právních vztahů k nemovitostem založenou na využití zápisů v pozemkové knize a na přímém šetření u vlastníků nemovitostí. Jak ovšem vyplynulo v ustanovení § 1 tohoto zákona, byla tato evidence zřízena opět především pro potřeby plánování a řízení národního hospodářství, zejména zemědělské výroby, pro ochranu socialistického společenského vlastnictví a osobního vlastnictví občanů, pro řádnou správu národního majetku a pro ochranu zemědělského půdního a lesního fondu. Tyto potřeby měla zajišťovat evidence nemovitostí. Zákon však neobnovil intabulační princip zápisů a nedal orgánům geodézie a kartografie takové pravomoci, jaké měla dříve pozemková kniha a pozemkový katastr. Proto evidence nemovitostí mohla nadále plnit úlohu spolehlivého a úplného evidenčního systému jen ve velmi omezeném rozsahu (k tomu opět shodně *Kuba, B., Olivová, K. Katastr nemovitostí České republiky; Linde; 2005*). Prováděcí vyhláška k tomuto zákonu (č. 23/1964 Sb.) nadto vymezila nemovitosti, které se podle parcelních čísel neevidovaly a do map nezakreslovaly. Jednalo se dle § 7 odst. 3 této vyhlášky právě o zemědělské a lesní pozemky ve vlastnictví občanů, které byly zobrazovány v mapách a evidovány podle parcelních čísel jen u těch pozemků, které nebyly užívány socialistickou organizací nebo nebyly v náhradním užívání.

Po obnově demokratických politických poměrů nebylo již nadále únosné vycházet z neúplného obsahu evidence nemovitostí ani pokračovat v nedokonalých principech, na kterých byla tato evidence založena a vedena. S účinností katastrálního zákona (tj. od 1. 1. 1993) byl zřízen katastr nemovitostí České republiky. Obsah katastru nemovitostí je v souladu s § 4 odst. 1 tohoto zákona uspořádán podle katastrálních území v katastrálních operátech. Katastrální operát tvoří soubor geodetických informací (SGI) – zahrnující katastrální mapu a ve stanovených katastrálních územích také její číselné vyjádření, soubor popisných informací (SPI) – zahrnující údaje o katastrálním území, o parcelách, o stavbách, o vlastnících a jiných oprávněných a o právních vztazích, dále souhrnné přehledy o půdním fondu, dokumentaci výsledků šetření a měření a sbírku listin (§ 4 odst. 2 katastrálního zákona).

Katastr nemovitostí ve svém začátku zcela převzal operát předchozí evidence nemovitostí (srovnej § 29 odst. 1 katastrálního zákona, podle kterého se od účinnosti tohoto zákona operát evidence nemovitostí považuje za katastrální operát). Zásadní obsahovou neúplnost, a to právě o pozemky dříve užívané socialistickými organizacemi, pak bylo nutno překlenout založením tzv. zjednodušené evidence pozemků. Tato zjednodušená evidence obsahuje alespoň parcelní číslo podle dřívější pozemkové evidence, původní nebo zbytkovou výměru a údaj o vlastníku (viz dále). Pozemky zjednodušené evidence nejsou zobrazeny v platných katastrálních mapách a dodnes se proto nadále využívá jejich zobrazení v mapách bývalého pozemkového katastru nebo navazujících operátech přidělového a scelovacího řízení. Zakládání zjednodušené evidence přitom bylo prováděno souběžně s digitalizací souboru popisných informací (SPI), která byla v České republice prováděna v letech 1994 až 1998.

Výše uvedené odpovídá ustanovení § 29 odst. 3 katastrálního zákona, dle kterého se *zemědělské a lesní pozemky, jejich hranice v terénu neexistují a jsou sloučeny do větších půdních celků, se evidují (a to až do doby ukončení pozemkových úprav podle zvláštního právního předpisu) zjednodušeným způsobem s využitím bývalého pozemkového katastru a pozemkových knih.*

Podrobnější právní úprava pak byla obsažena nejprve v prováděcí vyhlášce č. 126/1993 Sb. (účinné od 28. 4. 1993), která v § 3 odst. 2 stanovila, že zemědělské a lesní pozemky podle zvláštního předpisu jsou do doby ukončení pozemkových úprav nebo do doby jejich doplnění do souboru geodetických informací a souboru popisných informací katastru evidovány zjednodušeným způsobem (§ 90). Podle § 90 odst. 1 prováděcí vyhlášky se zjednodušená evidence zemědělských a lesních pozemků podle § 3 odst. 2 (dále jen „zjednodušená evidence“) postupně zakládá a vede pouze v souboru popisných informací katastru s využitím jejich geometrického a polohového určení a popisných informací obsažených v operátech bývalého pozemkového katastru a v navazujících operátech přidělového a scelovacího řízení (dále jen „dřívější pozemkové evidence“), a to alespoň těmito údaji: a/ parcelním číslem podle dřívější pozemkové evidence, b/ původní nebo zbytkovou výměrou (po majetkoprávně provedených změnách), c/ údaji o vlastníku. Dle odst. 3 tohoto ustanovení katastrální úřad doplňuje pozemky evidované podle odst. 1 do souboru geodetických informací na základě využití podkladů dřívějších pozemkových evidencí. Při tomto doplnění stanoví parcelní číslo podle katastru, určí další údaje o parcele (§ 7) v souboru

popisných informací a uvědomí o tom vlastníka pozemku. S využitím operátů dřívějších pozemkových evidencí pak katastrální úřad na požádání vyhotoví kopii katastrální mapy doplněnou také orientačním zákresem parcel z grafické části dřívějších pozemkových evidencí, jakož i srovnávací sestavení parcel dřívějších pozemkových evidencí s parcelami katastru, včetně stanovení výměr částí parcel (§ 90 odst. 4 vyhlášky).

Obdobná právní úprava byla obsažena také v pozdější prováděcí vyhlášce č. 190/1996 Sb., účinné od 10. 7. 1996, která v § 3 odst. 2 shodně stanovila, že zemědělské a lesní pozemky podle zvláštního předpisu jsou do doby ukončení pozemkových úprav nebo do doby jejich doplnění do souboru geodetických informací a souboru popisných informací katastru evidovány zjednodušeným způsobem (§ 84). Podle § 84 odst. 1 prováděcí vyhlášky se zjednodušená evidence zemědělských a lesních pozemků podle § 3 odst. 2 (dále jen „zjednodušená evidence“) postupně zakládá a vede pouze v souboru popisných informací katastru s využitím jejich geometrického a polohového určení a popisných informací obsažených v operátech bývalého pozemkového katastru a v navazujících operátech přidělového a scelovacího řízení (dále jen „dřívější pozemkové evidence“), a to alespoň těmito údaji: a/ parcelním číslem podle dřívější pozemkové evidence, b/ původní nebo zbytkovou výměrou (po majetkoprávně provedených změnách), c/ údaji o vlastníku a nově také d/ údaji o BPEJ (tj. bonitovaných půdně ekologických jednotkách). Podle odst. 2 tohoto ustanovení katastrální úřad doplňuje pozemky evidované podle odst. 1 do souboru geodetických informací na základě využití podkladů dřívějších pozemkových evidencí. Při tomto doplnění stanoví parcelní číslo podle katastru, určí další údaje o parcele (§ 7) v souboru popisných informací a uvědomí o tom vlastníka pozemku. Při doplnění v rámci obnovy katastrálního operátu přepracováním je uvědomění vlastníka nahrazeno činnostmi podle § 55 a § 56 (tj. řízením o námitkách a vyhlášením platnosti obnoveného operátu). S využitím operátů dřívějších pozemkových evidencí pak katastrální úřad na požádání vyhotoví kopii katastrální mapy doplněnou orientačním zákresem parcel z grafické části dřívějších pozemkových evidencí, jakož i srovnávací sestavení parcel dřívějších pozemkových evidencí s parcelami katastru včetně stanovení výměr částí parcel (§ 84 odst. 3 vyhlášky). Do souboru geodetických informací se doplní podle odst. 2 všechny parcely nejpozději při obnově katastrálního operátu přepracováním, pokud to umožňuje kvalita původního zobrazení parcel. V opačném případě dojde k zániku zjednodušené evidence podle odst. 1 obnovou katastrálního operátu novým mapováním nebo obnovou provedenou na podkladě výsledků pozemkových úprav (§ 84 odst. 4 vyhlášky). I tato vyhláška pak byla s účinností od 1. 3. 2007 nahrazena prováděcí vyhláškou č. 26/2007 Sb.

V návaznosti na výše uvedené pak krajský soud posoudil důvodnost uplatněných žalobních námitek následovně.

Žalobkyně je na základě knihovní vložky č. 431 pozemkové knihy zapsána v katastru nemovitostí jako vlastníka pozemků, které byly před provedením digitalizace souboru popisných informací (SPI) evidovány jako parcely bývalého pozemkového katastru č. 1342/2 o výměře 7155 m² a 1342/3 m². Jak již bylo výše uvedeno, hranice těchto parcel byly zobrazeny pouze v mapě bývalého pozemkového katastru, která však nebyla a není od 50. let minulého století nijak aktualizována. Aktualizovanou mapou, tedy mapou udržovanou v souladu se skutečným stavem, byla pouze mapa evidence nemovitostí, resp. s účinností od

1. 1. 1993 katastrální mapa. Proto snímek, který byl vyhotoven tehdejším Střediskem geodézie Klatovy ze dne 28. 11. 1991, na který žalobkyně poukazuje jako na platnou katastrální mapu, byl ve skutečnosti snímkem mapy bývalého pozemkového katastru, který neprokazoval platný stav v evidenci nemovitostí. Na uvedeném snímku proto nemohla být mezi pozemky č. 1342/2 a 1342/3 zakreslena žádná veřejná komunikace a nemohly být v této mapě obsaženy ani zákresy ostatních nově vytvořených parcel, neboť v době platnosti pozemkového katastru tyto parcely ještě v terénu neexistovaly. Uvedené závěry jsou pak patrné také na výpisu z evidence nemovitostí z téhož dne 28. 11. 1991, na němž jsou parcely č. 1342/2 a 1342/3 zapsány v části D listu vlastnictví žalobkyně č. 488 jako „*Ostatní pozemky v užívání socialistické organizace*“, což jako bylo uvedeno výše, odpovídalo zjednodušenému způsobu zápisu vyplývajícího z ustanovení § 7 odst. 3 vyhlášky č. 22/1964 Sb., k němuž došlo v roce 1971 (viz položka výkazu změn č. 883 z roku 1971) při komplexním zakládání evidence nemovitostí.

Mezi účastníky pak není sporné, že se v případě uvedených dvou pozemků jednalo o pozemky, které byly v minulosti svěřeny do užívání socialistické organizace, konkrétně JZD Plánice. Tato organizace s uvedenými pozemky mohla určitým způsobem nakládat a využívat je, k čemuž (jak je patrné ze spisového materiálu) docházelo i v tomto případě, a to i bez předchozích souhlasů žalobkyně jako vlastníka těchto pozemků.

Jak již bylo uvedeno výše, jednotná evidence půdy sloužila především pro účely plánování a řízení zemědělského hospodaření, a její podstatou tedy bylo evidování skutečného stavu užívání půdy bez ohledu na vlastnické vztahy. Ani v minulosti přitom nebylo v pravomoci katastrálního úřadu (dříve střediska geodézie) do těchto vztahů zasahovat, případně navrhané zápisy změn odmítat. Je tomuto tak ostatně i dnes, kdy katastrální úřady nerozhodují o vlastnictví (vyjma vkladových řízení), ale zapisují stav, který je doložen právně relevantními listinami. Z předloženého spisového materiálu a především listin, které byly při ústním jednání provedeny k důkazu, je přitom patrné, že ke všem změnám, které byly zakresleny do mapové evidence, došlo již před rokem 1991 (nikoli tedy po tomto datu, jak se mylně domnívá žalobkyně), a to jednak za platnosti a existence jednotné evidence půdy a taktéž evidence nemovitostí (viz výše), tj. v době, kdy pozemky byly v užívání JZD. Změny proto nebyly provedeny svévolně ze strany katastrálních orgánů po roce 1991, a to ani na žádost někoho, kdo by chtěl na některé z parcel žalobkyně v budoucnu stavět nebo si tímto způsobem zajistit přes parcely žalobkyně přístup.

Veřejná komunikace byla poprvé zakreslena do mapy jednotné evidence půdy jako parcela č. 2424/5 na podkladě polního náčrtu č. 31 ze dne 29. 8. 1961. V této souvislosti pak spisový materiál obsahuje také položku výkazu změn č. 120 z roku 1969, v níž je uvedeno, že se užívání zmíněné komunikace převádí z Čs. stát. komunikací na JZD Plánice. Předmětná komunikace tak nebyla na pozemcích žalobkyně vybudována katastrálními orgány, ale těmi uživateli pozemků, kteří na nich v 60. a 70. letech minulého století hospodařili.

Na podkladě téhož polního náčrtu pak byla do mapy jednotné evidence půdy zakreslena také současná parcela katastru nemovitostí č. 1342/4 a dále stavební parcela st. č. 346. Zápis stavby drůbežárny na st. parcele katastru nemovitostí č. 346 je doložen také žádostí této organizace ze dne 20. 9. 1971 (viz položka výkazu změn č. 43 z roku 1971).

Samotná stavba drůbežárny byla zapsána do vlastnictví zemědělského družstva na list vlastnictví č. 1207 s tím, že se jednalo o budovu postavenou na cizím pozemku. Pokud žalobkyně v této souvislosti namítala, že stavba drůbežárny byla koncem 80. let minulého století již odstraněna, je nutno konstatovat, že zápisy v katastrálním operátu byly a jsou prováděny pouze na podkladě doložených listin. Z ustanovení § 5 odst. 4 katastrálního zákona dále v této souvislosti vyplývá, že vznik, změna nebo zánik právního vztahu na základě právní skutečnosti nebo jednostranného právního úkonu, které nelze doložit a jsou-li nesporné, mohou být do katastru zapsány pouze na základě osvědčení ve formě notářského zápisu nebo na základě soudního smíru. Vzhledem k tomu, že katastrálním orgánům dosud nebyla doručena žádná listina, která by prokazovala, že tato stavba již neexistuje (příp. notářské osvědčení této skutečnosti), je z tohoto důvodu stavební parc. st. č. 346 nadále v katastru nemovitostí evidována a zakreslena v katastrální mapě. Taktéž budova drůbežárny (jako zemědělská stavba) je nadále zapsána na listu vlastnictví č. 1207 jako vlastnictví Zemědělského družstva Úslava se sídlem v Plánici, ovšem jako budova na cizím pozemku.

Rovněž současná parcela katastru nemovitostí č. 1342/5 byla do mapy zakreslena na podkladě polního náčrtu č. 27 a zapsána do soupisu popisných informací skutečným uživatelům položkou výkazu změn č. 93 z roku 1969. Ke změnám v zákresu samotných parcel č. 1342/2 a 1342/3, které byly do mapy evidence půdy převzaty z mapy bývalého pozemkového katastru, pak došlo na podkladě polních náčrtů č. 56 a č. 33. Veškeré takto provedené změny se však týkaly pouze užívacích vztahů. Vlastnické právo žalobkyně zůstalo nadále zachováno a žalobkyně nebyla uvedenými zákresy změn připravena o své pozemky, ani o jejich části, neboť vlastnické vztahy byly nadále vedeny ve vztahu k mapě bývalého pozemkového katastru. Již bylo s odkazem na tehdejší právní úpravu uvedeno výše, že vlastnické hranice zemědělských pozemků byly zobrazovány v mapách a evidovány podle parcelních čísel jen u těch pozemků, které nebyly v užívání socialistické organizace. V případě užívání pozemků socialistickou organizací byly vlastnické hranice pozemků zobrazeny pouze v mapě pozemkového katastru a na listu vlastnictví byla obsažena poznámka „*Pozemky v užívání organizace*“, což byl i případ žalobkyně, jak vyplývá např. z výpisu z evidence nemovitostí z listu vlastnictví žalobkyně č. 488 vyhotoveného dne 28. 11. 1991, kde v části D – Poznámka jsou mimo jiné zmíněny pozemky bývalého pozemkového katastru č. 1342/2 o výměře 7155 m² (louka) a č. 1342/3 o výměře 4960 m² (role) pouze jako „*Ostatní pozemky v užívání socialistické organizace*“. Tento zjednodušený způsob zápisu vyplývající z ustanovení § 7 odst. 3 prováděcí vyhlášky č. 23/1964 Sb. byl pak dle § 29 katastrálního zákona po roce 1993 převzat také katastrem nemovitostí. Původ veškerých shora uvedených pozemků je tedy ve spisovém materiálu doložen příslušnými listinami, zejména polními nákresy z 60. let minulého století, které jako součást sbírky listin tehdejší jednotné evidence půdy, ve spojení s dalšími výše uvedenými listinami, dokládají vznik a původ nových parcel. I při vědomí, že se jednalo toliko o nákresy v terénu, jsou tyto v současné době součástí katastru nemovitostí a jejich obsah nelze pomíjet ani bagatelizovat (k tomu shodně srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 As 17/2011 - 371, dostupný na www.nssoud.cz).

Během digitalizace souboru popisných informací (SPI), která byla na celém území České republiky prováděna v 90. letech minulého století (zahájena byla na základě usnesení vlády č. 312 ze dne 16. 6. 1993 a č. 492 ze dne 8. 9. 1993), pak bylo dle tehdy platných

postupů porovnáním mapy bývalého pozemkového katastru a mapy katastru nemovitostí zjištěno, že stavební parcela č. 346 a pozemkové parcely č. 1342/2, 1342/3, 1342/4, 1342/5, zobrazené v platné katastrální mapě a dosud nezapsané na listu vlastnictví (o čemž svědčí i výpis z údajů katastru nemovitostí vyhotovený před provedenou digitalizací dne 29. 5. 1996, který žalobkyně dokládala již k podanému odvolání), jsou celé obsaženy právě v parcelách bývalého pozemkového katastru 1342/2 a 1342/3 uvedených v části D - listu vlastnictví č. 488 žalobkyně. Pokud obrazu parcely bývalého pozemkového katastru odpovídaly celé parcely katastru nemovitostí, byly tyto zapsány namísto parcel bývalého pozemkového katastru do části B listu vlastnictví jako parcely katastru nemovitostí a jejich výměra se odečetla od výměr původních parcel bývalého pozemkového katastru. Nebyla-li celá parcela bývalého pozemkového katastru vyčerpána, zůstala její část nadále zapsána v části D - listu vlastnictví téhož vlastníka. Z tohoto důvodu proto byly výše uvedené parcely, tzn. stavební parcela č. 346 o výměře 115 m² a pozemkové parcely č. 1342/2 o výměře 3645 m², 1342/3 o výměře 4120 m², 1342/4 o výměře 2050 m² a 1342/5 o výměře 1702 m² zapsány na list vlastnictví č. 488 žalobkyně. Zároveň s tím byl upraven zápis parcel ve zjednodušené evidenci a zbytek původních parcel č. 1342/2 a 1342/3, který nebyl s výše uvedenými parcelami ztotožněn, byl ponechán ve zjednodušené evidenci s označením jako skupinová parcela č. 1342/2 o zbytkové výměře 483 m², určené odpočtem z výměr původních parcel č. 1342/2 a 1342/3, tj. $7155 + 4960 - 115 - 3645 - 4120 - 2050 - 1702 = 483 \text{ m}^2$. Tato skupinová parcela přitom zasahuje do několika pozemkových parcel katastru nemovitostí dosud nezapsaných na listu vlastnictví, a to konkrétně parcel č. 2425/1, 1319/3, 1318/1 a též 2424/5. Uvedené je taktéž přehledně zobrazeno ve srovnávacím sestavení parcel ze dne 7. 5. 2012 a je patrné také z barevně provedeného soutisku mapy bývalého pozemkového katastru a současné katastrální mapy, obsaženého ve spisovém materiálu žalovaného (viz č. 19a a č. 22 spisu ZKI) i v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, z něhož je patrné, že po digitalizaci SPI byl zachován tvar i vzájemná poloha předmětných pozemků.

Při digitalizaci souboru popisných informací proběhlé v roce 1998 tak byla k parcelám katastru nemovitostí, které byly celé obsaženy v parcelách bývalého pozemkového katastru, přiřazena čísla listů vlastnictví stejného vlastníka, jaký byl do digitalizace evidován u parcel bývalého pozemkového katastru. Všechny tyto parcely byly proto zapsány na list vlastnictví č. 488 (část B) žalobkyně, čímž se také vlastnictví žalobkyně částečně zobrazilo v katastrální mapě. Části parcel bývalého pozemkového katastru, které nezasahovaly do celých parcel katastru nemovitostí, pak zůstaly v souladu s § 29 odst. 3 katastrálního zákona a příslušnými (výše citovanými) ustanoveními prováděcích vyhlášek nadále evidovány zjednodušeným způsobem a jsou uvedeny v části B - listu vlastnictví žalobkyně. V daném případě se konkrétně jedná o parcelu č. 1342/2 zjednodušené evidence, původ pozemkový katastr o zbytkové výměře 483 m². Zápisy parcel na LV č. 488 žalobkyně tak nebyly katastrálním orgánem prováděny omylem, nýbrž zcela záměrně, přičemž výše uvedené listiny dokladují, proč byly tyto konkrétní parcely zapsány na LV č. 488 žalobkyně.

K námitce žalobkyně, že parcela zakreslená uvnitř jejího pozemku jako veřejná cesta (p. č. 2424/5) byla z jejího pozemku vykradena, krajský soud s odkazem na výše uvedené podotýká, že přestože tato parcela není v katastru nemovitostí evidována na listu vlastnictví, je nadále ve vlastnictví žalobkyně, neboť je stále evidována ve zjednodušené evidenci jako součást skupinové parcely č. 1342/2. Jako taková tedy ani nemůže přejít do vlastnictví státu.

Žalobkyně má dnes v katastru nemovitostí (v kombinaci se zjednodušenou evidencí, z níž je taktéž třeba vycházet) zapsáno vlastnické právo k pozemkům ve stejných hranicích a ve stejné výměře jako v roce 1991 a jak je nabyta do vlastnictví zápisem v pozemkové knize (viz knihovní vložka č. 431, k. ú. Plánice). Žalobkyně tedy nebyla připravena ani o výměru ve výši téměř 600 m², což dokládá i níže uvedená srovnávací tabulka obsahující přehled výměr veškerých parcel, které jsou v současnosti ve vlastnictví žalobkyně. I po provedené digitalizaci souboru SPI tak má žalobkyně ve svém vlastnictví pozemky o celkové výměře 12 115 m²:

Výpis z LV č. 488 ze dne 28. 11. 1991 Parcely bývalého pozemkového katastru:		Výpis z LV č. 488 ze dne 25. 6. 2012 Parcely katastru nemovitostí:	
p. č. 1342/2	7155 m ²	p. č. 1342/2	3645 m ²
p. č. 1342/3	4960 m ²	p. č. 1342/3	4120 m ²
		p. č. 1342/4	2050 m ²
		p. č. 1342/5	1702 m ²
		st. p. č. 346	115 m ²
		skup. p.1342/2 ZE - původ PK	483 m ²
Součet výměr	12 155 m²		12 155 m²

Skutečnost, že dnešní zobrazení pozemků žalobkyně v katastrální mapě a jejich označení parcelními čísly neodpovídá stavu k roku 1991, neznamená, že by žalobkyně byla zkrácena na svých právech, či že by jí některý z pozemků (či jeho část) byl zcizen. Pouze v důsledku vývoje katastru nemovitostí v oblasti postupného převádění informací do digitální podoby jsou pozemky žalobkyně v návaznosti na v minulosti provedené změny označeny jiným způsobem a jinými parcelními čísly. Vlastnické právo žalobkyně se však nijak nezměnilo, v terénu je žalobkyně vlastníkem stále stejných pozemků, resp. stejné části zemského povrchu, jako v roce 1991. Nedošlo tedy k porušení ústavně garantovaných práv žalobkyně, zejména práva vlastnického garantovaného čl. 11 Ústavy České republiky.

K požadavkům žalobkyně, aby do katastrální mapy a katastru nemovitostí byly její pozemky zakresleny v podobě, jako tomu bylo v roce 1991, krajský soud připomíná závěry obsažené v již zmiňovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 As 17/2011 - 371, dostupném na www.nssoud.cz, v jehož odst. [55] tento soud vyslovil, že „stejně jako není v rámci opravy podle § 8 katastrálního zákona možno provést výmaz z LV, není v tomto režimu přípustná ani manipulace s polohou pozemku zapsaného na list vlastnictví pod určitým parcelním číslem. Jakékoli spekulace o umístění pozemku, který byl jednou zaměřen v určitých hranicích, kterému bylo přiděleno parcelní číslo a který byl zapsán na LV, nejsou myslitelné. Omyl může spočívat např. v chybném zaměření hranic pozemku či chybném přepisu údajů či čísel parcelních do katastru, a lze jej opravit za podmínek výše opakovaně uvedených (půjde o omyl zjevný, nesporný), nikoli však v samotném umístění pozemku jednou zaměřeného a zapsaného (tím méně pak po třiceti letech od jeho zápisu!). Manipulace s umístěním pozemku vždy představuje zásah do vlastnických práv oprávněných osob, a nemůže být tudíž prováděna v rámci opravy zřejmých nesprávností.“

K námitce žalobkyně, že nebyla v rozporu s příslušnými ustanoveními katastrálního zákona a prováděcí vyhlášky náležitě vyrozuměna o probíhající digitalizaci souboru popisných informací, k níž došlo na sklonku 90. let minulého století, a že tato digitalizace byla provedena bez jejího vědomí a souhlasu, krajský soud uvádí, že touto skutečností se již nemohl zabývat, neboť se nevztahuje k předmětu tohoto řízení, kterým je oprava chyby v katastru nemovitostí. Krajský soud tedy nebyl oprávněn v tomto řízení posuzovat, zda žalobkyně byla či nebyla v 90. letech minulého století náležitě informována o probíhající digitalizaci SPI a o jejích výsledcích. Důvodnou pak krajský soud neshledal ani námitku žalobkyně směřující proti používání zkratk v napadených správních rozhodnutích. Krajský soud v této souvislosti ověřil, že hned v prvním odstavci napadeného rozhodnutí žalovaného jsou veškeré použité zkratky (zeměměřický a katastrální inspektorát = ZKI; katastrální pracoviště = KP; katastrální území = k. ú.; pozemkové parcely = p. p.; katastr nemovitostí = KN, pozemkový katastr = PK) vysvětleny, a jejich použití ve výroku, jakož i v dalším textu odůvodnění rozhodnutí, tedy nezpůsobuje jeho nesrozumitelnost.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal uplatněné žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 16. dubna 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová